

FŐVÁROSI BÍRÓSÁG
19.P. 24136/2006./10.

Dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd Európa jogi szakjogász
Érkezett: 2008 MARCH 06
Határidő:
Füzettség:

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Bíróság

a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (1095. Budapest, Gabona u. 10. II/1.) által képviselt

KOCSIS IMRE budapesti) lakós felperesnek,

a dr. Romhányi Gábor jogi főelőadó által képviselt

BUDAPESTI RENDŐRFŐKAPITÁNYSÁG (1139. Budapest, Teve u. 4-6) alperes ellen

személyiségi jog megsértése miatt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság megállapítja, hogy az alperes azzal, hogy 2004. december 10-én jogellenesen állította elő rendzavarásnak nem minősülő események kapcsán a felperest, majd tartotta őt szabálysértési őrizetben, megsértette a felperes emberi méltóságát és személyes szabadságát.

A bíróság elégtétel adásaként feljogosítja a felperest arra, hogy egy országos napilapban és egy elektronikus médiumban az alperes költségén közzé tegye az alábbi közleményt:

„A Budapesti Rendőrfőkapitányság 2004. december 10-én a budapesti Margit hídon történt rendzavarásnak nem minősülő események kapcsán Kocsis Imrét, a Lelkiismeret 88. csoport vezetőjét, jogellenesen állította elő, rendzavarás szabálysértése miatt és jogellenesen tartotta őt szabálysértési őrizetben. A Budapesti Rendőrfőkapitányság ezzel megsértette Kocsis Imre személyes szabadságát és emberi méltóságát”.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek **600.000.-Ft**, azaz hatszázezer forint tőkét, ennek 2004. december 10. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári fél évet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát és **100.000.-Ft**, azaz egyszázezer forint perköltséget.

A bíróság ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt **60.000.-Ft**, azaz hatvanezer forint illetékből a felperes **12.000.-Ft**, azaz tizenkettőezer forintot köteles a Magyar Államnak megfizetni, külön felhívásra. A további **48.000.-Ft**, azaz negyvennyolcezer forint illetéket az alperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet ennél a bíróságnál kell három példányban előterjeszteni.

Fellebbezés esetén a Fővárosi Ítéltábla előtt a jogi képviselőt kötelező.

A fellebbezési határidő lejártá előtt a peres felek kérhetik, hogy a fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálja el.

Ha a fellebbezés csak a perköltség nagyságára vagy viselésére, a teljesítési határidőre, a kamatfizetési kötelezettsége, a kamat mértékére vagy a teljesítési határidőre vonatkozik, illetőleg ha a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul, bármelyik fél kérheti, hogy a fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson bírálja el.

INDOKOLÁS

A felperes a „Lelkiismeret 88.” társadalmi szervezet vezetője. A felperes többször vett részt különböző megmozdulások, rendezvények szervezésében, utcai tüntetések többszörös résztvevője. A felperes hat kiskorú gyermeke van. 2004. decemberében felesége a hatodik gyermekkel volt 8 hónaposan várandós. Magyarországon 2004. december 5-én a kettős állampolgárság bevezetése kapcsán népszavazást tartottak. A felperesnek, illetve az általa képviselt társadalmi szervezetnek az volt az álláspontja, hogy ezen alkalommal választási családok történtek, ezért 2004. december 7-én a Lelkiismeret 88. csoport vezetőjeként egy egymáshoz kapcsolódó közterületi rendezvényt jelentett be az alperes közrendvédelmi osztályán. A tervezett rendezvények sorozatának célja az volt, hogy a budapesti Kossuth téren elhelyezkedő Miniszterelnöki Hivataltól fáklyás felvonulás történjék a Képviselői Irodaházhoz, majd pedig vonulások rendezvény történjék ezt követően a Képviselői Irodaházról a Margit hídon, a Margit körúton, majd pedig a Margit utcán a Szemlőhegyi út és Fajd utca kereszteződéséhez, majd demonstráció történjék Gyurcsány Ferenc miniszterelnök Szemlőhegyi u. 44. szám alatti lakásánál. Az alperes vezetője a Képviselői Irodaházról a miniszterelnök házához való vonulást, illetve a miniszterelnök házában történő tüntetést 122-21/995./2004. , illetve 122-21/996/2004. szám alatt hozott határozataival megtiltotta. A felperes és az alperes munkatársai között előzetes egyeztető eljárás nem zajlott. A felperes ezt nem kívánta igénybe venni. A felperes később mindkét határozattal szemben jogorvoslati kérelemmel fordult a Fővárosi Bírósághoz, amely a 2004. december 17-én kelt 20. Kpk. 45.219/2004., illetve 20. Kpk. 45.220/2004./4. számú végzéseivel a kérelmeket érdemi vizsgálat nélkül, azok elkésztése miatt elutasította.

Az alperes részéről a tiltó határozatokat a 2004. december 10-i időpont előtt az alperes munkatársa kézbesíteni kívánta a felperes részére. Az adott nap délelőttjén a kézbesítés a felperes elzárkózása miatt nem vezetett eredményre. A kézbesítésre végül az első rendezvényt megelőzően került sor, 2004. december 10-én. Az utolsó, még tudomásul vett rendezvény a Képviselői Irodaház előtt zajlott. Ezen a rendezvény végén történtek tekintetében eltérő előadások léteznek. A felperes

interpretációja az, hogy ekkor közölte a rendőrségi tiltást és felhívta a résztvevőket, hogy hagyják el a helyszínt. Ne nagyobb csoportokban, azért, hogy a rendőrség ne tudjon fellépni. Az alperes interpretációja ezzel szemben az, hogy a felperes a demonstráció folytatására hívta fel a résztvevőket. A felperes ezt követően elindult a Margit híd baloldali járdáján Buda irányába. A felperes szándéka az volt, hogy a tervezett további helyszíneket felkeresse és tájékoztassa az ott esetleg megjelenőket arról, hogy a rendezvények megtartását a rendőrség megtiltotta. A felperest nem zárt csoportban, de néhányan fáklyával követték a Margit hídon. A felperes egy kézi hangosítót is vitt magával, amelyet időnként bekapcsolt és az szirénázó hangot hallatott.

A felperest végülis Margit-híd szigeti lejárójának közelében az alperes munkatársai őrizetbe vették 2004. december 10-én 20.55 órakor azzal, hogy rendzavarás szabálysértését követte el. A felperest előállították a Budapest, V. kerületi Rendőrkapitányságra, ahol a szabálysértési őrizetet elrendelték. A felperest gyorsított eljárással bíróság elé állították. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2004. december 13-án hozott 5.Sz. 17.295/2004./2. sorszámú végzésével a felperest rendzavarás szabálysértése miatt figyelmeztetésben részesítette. A felperes őrizete a tárgyalást követően megszűnt, részére a lefoglalt hangosító készüléket kiadni rendelték. A felperes fellebbezése folytán eljárt Fővárosi Bíróság II. fokú bíróságként 2005. február 10-én kelt végzésében a Pesti Központi Kerületi Bíróság idézését hatályon kívül helyezte és a szabálysértési eljárást megszüntette. A másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott a tényállás elemzése alapján, hogy a felperesnek a Margit hídon tanúsított magatartása objektíve nem volt alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen. A végzés megállapította, hogy a felperest senki nem figyelmeztette a szabálysértés elkövetésére, illetve annak abbahagyására senki nem szólította fel. Azt állapította meg, hogy a felperes magatartása nélkülözte a kirívó közösség-ellenességet, megbotránkozás vagy riadalom keltésére nem volt alkalmas. A másodfokon eljáró bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az előállításra és a szabálysértési őrizet elrendelésére valótlán adatokat tartalmazó, koholt bizonyítékok alapján került sor, megállapította, hogy a felperes semmilyen szabálysértést nem valósított meg, nyomatékosan rögzítette az előzetes felszólítás hiányát. Ennek alapján megállapította, hogy a kényszerintézkedés, az előállítás, valamint a fogva tartás törvénytörő, indokolatlan volt. A felperest és családját a fogva tartás ténye és körülményei megviselték. A felperes a fogva tartás miatt családjában és környezetében magyarázkodni kényszerült. A felperes úgy ítélte meg, hogy az alperes jogsértő intézkedései súlyosan megsértették személyiségi jogait, ezért keresettel fordult a bírósághoz.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy a vele szemben alkalmazott intézkedések, előállítása, őrizetbe vétele és őrizetben tartása megsértette személyes szabadsághoz való jogát és emberi méltóságát. A felperes kérte az alperest elégtétel adására kötelezni oly módon, hogy az alperes költségén egy országos napilapban és elektronikus médiumban közzé tegyen a keresetlevélben meghatározott tartalmú nyilatkozatot. Kérte továbbá az alperest kötelezni egymillió forint nem vagyoni kártérítés és járulékaival, valamint a perköltség megfizetésére. A felperes előadta, hogy következetes és egyértelmű bírói gyakorlat alakult ki abban a körben, hogy amennyiben a szabálysértési vagy büntető ügyben eljáró bíróságok a rendőri intézkedés jogszerűtlenségét állapítják meg, az egyben személyhez fűződő jogok megsértését is jelenti, illetve a bírói gyakorlat abban is kialakultnak mondható, hogy külön bizonyítás nélkül is elfogadható, hogy a jogtalanul elszenvedett kényszerintézkedések alapot adnak nem vagyoni kártérítés megítélésére.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte. Álláspontja szerint az államigazgatási jogkörben okozott kárra alapozott igény elbírálásának alapfeltétele hiányzik, mert a felperes nem merítette ki a jogorvoslat lehetőségét. A kereset érdemében előadta, hogy a szabálysértési bíróság döntése a jelen bíróságot nem köti. Az alperes előadta, hogy a felperes a rendőrség tiltó határozatait figyelmen kívül hagyva cselekedett. Az alperes álláspontja az volt, hogy jogszerűen intézkedett.

Kérte annak mérlegelését is, hogy a helyszínen eljáró rendőröknek sokkal kisebb mérlegelési lehetőségük van, mint utóbb az egy bírósági eljárásban megoldható. Az alperes előadta, hogy önmagában a téves jogértelmezés vagy a bizonyítékok téves értelmezése még nem valósít meg felróható magatartást. Az alperes hivatkozott arra is, hogy az LFB döntése értelmében önmagában még a feljelentés ténye akkor sem alapoz meg nem vagyoni kártérítést, ha utóbb a büntető eljárás nem vezetett az adott személy bűnösségének megállapítására. Az alperes kérte mérlegelés körébe vonni azt a körülményt is, hogy a felperes többszörösen elzárkózott a rendőrséggel való közreműködéstől, tehát a maga részéről is felróható magatartást tanúsított.

A bíróság a felperes keresetét nagyobb részben találta alaposnak.

Az Alkotmány 2.§. (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam. A 7.§. (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság jogrendszere elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait, biztosítja továbbá a nemzetközi jogi kötelezettségek és a belső jog összhangját. A 8.§. (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság elismeri az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait. Ezek tiszteletben tartása és védelme az állam első rendű kötelessége. Az 55.§. (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Senkit nem lehet szabadságától másként, mint a törvényben meghatározott okokból és a törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. A (3) bekezdés szerint az, aki törvénytelen letartóztatás vagy fogva tartás áldozata volt, kártérítésre jogosult. Az Alkotmánynak ez a rendelkezése összhangban áll az Európai Emberi Jogi Egyezmény – amelyet Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel hirdettek ki – 5. cikkének 1. pontjával, amely szerint mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Senkit sem lehet önkényesen őrizetbe venni vagy letartóztatni. Gyakorlatilag ugyanazt tartalmazza az 1976. évi 8. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezség okmánya 9. cikkének 1. pontja, amely úgy rendelkezik, hogy mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Senkit nem lehet önkényesen őrizetbe venni vagy letartóztatni. Senkit nem lehet szabadságától másként, mint a törvényben meghatározott okokból és a törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Az Alkotmány 54. §. (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban minden embernek veleszületett joga van az élethez és az emberi méltósághoz, amelyektől senkit nem lehet önkényesen megfosztani.

A Ptk. 75.§. (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenkit köteles tiszteletben tartani. Ezen jogok a törvény védelme alatt állnak. A 76.§. értelmében a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelmes és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése. A Ptk. 349.§. (1) bekezdése értelmében államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A Pp. 3.§. (5) bekezdése értelmében ha a törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. E rendelkezések nem érintik a törvényes vélelmeket, ideértve azokat a jogszabályokat is, amelyek szerint valamely körülményt az ellenkező bizonyításáig valónak kell tekinteni. A 4.§. (1) bekezdése szerint a bíróságot határozatának meghozatalával más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállítás nem köti. A Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el. A Pp. 206.§. (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a

bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A bíróságnak elsődlegesen azzal a kérdéssel kellett foglalkoznia, hogy helye van-e az eljárás megszüntetésének vagy sem, az államigazgatási jogkörben okozott kár törvényes előfeltételének hiányában. Az alperes álláspontja szerint azért nem merítette ki a felperes a jogorvoslati lehetőségeket, mert nem élt panaszjogával. A felperes ezzel szemben előadta, hogy az adott jogsértés vonatkozásában a panaszjog gyakorlása érdemi eredményre nem vezethetett volna. A bíróság ebben a tekintetben a felperes jogi álláspontját osztotta, hiszen a jogsértés a jelen esetben az előállítás, illetve a szabálysértési őrizetbe vétel volt. Ez pedig a panaszjog gyakorlásával meg nem történté utóbb nem tehető, így a kialakult bírói gyakorlattal összhangban a bíróság az eljárás megszüntetésére nem látott alapot. A felperes keresetével érdemben foglalkozott.

I. Jogalap:

A felperes előadta, hogy a szabálysértési eljárásban egyértelműen megállapításra került, hogy nem álltak fenn az adott esetben a rendőrségi törvényben, illetve a szabálysértési törvényben meghatározott előfeltételek a felperes előállítására, illetve őrizetbe vételére, tekintettel arra, hogy a jogerős döntés által megállapított módon a felperes semmilyen szabálysértést nem követett el. Őt pedig az állítólagos szabálysértés abbahagyására fel sem hívták. Az alperes hivatkozott arra, hogy a jelen bíróságot a szabálysértési eljárásban megállapított tényállás nem köti. A felperessel szembeni intézkedés nem volt eleve indokolatlan. A felperes tartalmilag megtiltott demonstráció folytatására készült, illetve a sziréna használatával valóban forgalmi zavart, megbotránkozást keltett. Az alperes hivatkozott arra is, hogy az eljáró rendőröknek az adott helyszínen sokkal kisebb lehetőségük van a mérlegelésre, a szabályok aprólékos vizsgálata mint később a bírósági eljárásban.

A bíróság a bizonyítási eljárás eredményéhez képest nem látott okot arra, hogy a szabálysértési eljárásban jogerősen megállapított tényállást alapvetően átértékelje. A felperessel szemben alkalmazott intézkedések a felperesnek a Margit hídon tanúsított magatartásához kapcsolódnak, így szorosan nem kapcsolódik ehhez a magatartáshoz az, hogy korábban a felperes mennyiben volt együttműködő a rendőrséggel, illetve, hogy a hídon történő áthaladás után egyébként milyen magatartást kíván tanúsítani. A bíróság szerint a mérlegelési jogkör azonnalisága, illetve beszűkültsége a jogsértés megállapíthatósága szempontjából közömbös. Az LFB több eseti döntésében (Erzsébet téri ügy, Kvassay hídnál bekövetkezett események ügye) egyértelműen úgy foglalt állást, hogy a szabálysértési bíróság döntésével összhangban, amennyiben nem történt szabálysértés, akkor a rendőrségi kényszerintézkedéseket jogsértőnek ítélte meg. A bíróság ilyen körülmények között a Ptk. 84.§. (1) bekezdés a/ pontja alapján a jogsértést a rendelkező rész szerint megállapította, mind az emberi méltóság megsértése, mind pedig a személyes szabadság korlátozása vonatkozásában.

II. Jogkövetkezmények:

A megállapításon túlmenően a felperes kérte az alperes elégtétel adására kötelezését oly módon, hogy az alperes költségén közzé tegyessen egy közleményt, amely a jogsértés megállapítására szorítkozik. A felperes azt kérte, hogy a közlemény egy országos napilapban és egy elektronikus médiumban jelenjen meg ily módon. A Ptk. 84.§. (1) bekezdés c/ pontja az ún. objektív jogkövetkezmények közé tartozik. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a bíróság a jogsértést megállapítja, nem mellőzheti az elégtétel-adásnak valamilyen formáját. A bírói gyakorlat értelmében ugyanakkor a bíróság ebben a kérdésben az elégtétel adás formáját tekintve nincs szorosan kötve a kereseti kérelemhez. Az általános alapelv az, hogy lehetőség szerint ugyanolyan

nyilvánosságot kell biztosítani az elégtétel adásának, mint amilyen nyilvánosság mellett maga a jogsértés történt. A bíróság jelen esetben a felperes előterjesztett kérelmét megalapozottnak találta. A felperes kétségbe nem vont előadása szerint a 2004. decemberi eseményekről akkor a média beszámolt, így megalapozottnak találta a bíróság azt az igényt, hogy a felperes által kívánt módon, egy országos napilapban és egy elektronikus médiumban is közzétételre kerüljön a felperes által igényelt szövegű nyilatkozat, amely tartalmilag a jogsértés megállapítására korlátozódott.

A felperes ezen túlmenően nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kérte kötelezni az alperest, amelynek mértékét 1 millió forintban határozta meg. (Ptk. 84.§. (1) bekezdés e/ pontja, 355.§. (4) bekezdés). A felperes előadta, hogy önmagában a jogtalan fogva tartás ténye minden további bizonyíték nélkül alapot ad a nem vagyoni kártérítés megítélésére, hiszen őt személyes szabadságától jogellenesen megfosztották, megalázó bánásmódban részesítették. Előadta többlet tényállásként azt is, hogy felesége az adott időpontban 8. hónapban volt a 6. gyermekükkel, illetve előadta azt is, hogy családjában magyarul beszélni kényszerült, illetve lakókörnyezetében az eset kedvezőtlenül befolyásolta a megítélését. Az alperes álláspontja az volt, hogy a felperes érdemben kárt nem bizonyított. Figyelembe kell azt is venni, hogy a hatóságokkal nem működött együtt a demonstráció előkészítése során. A tiltó határozatot érdemben nem vette tudomásul. Az Alkotmánybíróság 34/1992.(VI.1.) AB számú határozatának indokolása értelmében a személyiségi jogi jogsértés megállapítása önmagában megalapozza a nem vagyoni kártérítés megítélését, a mérték meghatározása a bírói mérlegelés körébe tartozik. A határozat nyomán kialakult bírói gyakorlat úgy foglalt állást, hogy a nem vagyoni kártérítés szabályai nem választhatók el a kártérítés általános szabályaitól. Ez azt jelenti, hogy a személyiségi jogi jogsértés megállapítása a nem vagyoni kártérítés megítélésének egyik szükséges, de önmagában még nem elégséges feltétele. Ahhoz szükség van arra is, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben olyan kár, hátrány keletkezzen, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A jelenleg kialakult bírói gyakorlat bizonyos mértékig elfogadja azt, hogy a nem vagyoni kártérítés körében is a köztudomású tények külön bizonyításra nem szorulnak. Ilyen körülménynek tekinti a gyakorlat azt is, hogy a fogva tartással nyilvánvalóan együtt jár egy fokozott stressz-hatás. A fogva tartás az életminőség jelentős csorbulását jelenti. A nem vagyoni kártérítés tekintetében a bírói gyakorlat kárként értékeli azt is, hogy objektíve milyen következtetések levonására alkalmas maga a jogsértés. Ez azt jelenti, hogy külön bizonyítás nélkül is elfogadható az az érintettek részletes megkérdezése nélkül, hogy amennyiben a fogva tartásra, illetve az előállításra vonatkozó tény nyilvánosságra kerül, az milyen hatás kiváltására lehet alkalmas. A nem vagyoni kár mértékének meghatározásánál a bíróságnak figyelembe kell venni az eset összes körülményeit, különös tekintettel a jogsértés tárgyi súlyára, a tényleges következményekre és az összességében kialakult bírói gyakorlatra.

A bíróság a jogsértés tárgyi súlyát jelentősnek találta, hiszen a szabálysértési ügyben eljáró bíróság megállapította, hogy szabálysértési jog szempontjából is többszörös jogsértés történt és a jelen bíróság is több jogsérelmet állapított meg. A bíróság ugyanakkor a kártérítés mértékének meghatározásánál vette azt figyelembe, hogy a helyszínen dolgozó rendőröknek valóban nincs olyan mértékű mérlegelési lehetősége egy-egy adott cselekmény azonnali elbírálása körében, mint amilyen mérlegelési lehetősége a későbbiekben a bíróság rendelkezik. Azt is mérlegelési körébe vonta a bíróság, hogy a felperes nem adott arra érdemi magyarázatot, hogy miközben állítása szerint a további tervezett helyszínekre sietett, az ott esetleg megjelenő törvényes magatartásra buzdítás érdekében miért volt szükséges számára szírnát használni, ami a megtekintett felvételen is hallható volt. Önmagában a jogsértés tárgyi súlyának megítélése szempontjából érdemben nincs szerepe annak, hogy a felperes a rendezvény előtt a hatóságokkal milyen mértékben működött közre. Jánosi István tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy ez az együttműködés a felperesnek felróható okból érdemben nem valósult meg, mert a felperes elzárkózott a tiltó határozatok átvételétől. Ez ugyan nem felel meg az együttműködési kötelezettség általános elvének, de miután a felperest nem

ezért vonták eljárás alá, ennek ügydöntő jelentősége nincs.

A tényleges következmények körében a felperes perbeli nyilatkozatán kívül tanúbizonyításra is sor került. A korábbiakban kifejtettek szerint a bíróság köztudomású tényként elfogadja azt a körülményt, hogy a fogva tartás pszichés megterheléssel jár, az életminőséget jelentősen csökkenti. Egyik szomszéd, Ádám Levente Csaba tanúként elmondta azt, hogy a felperes feleségét a helyzet megviselte, illetve a felperes is stressz-hatásról számolt be. A tanú arról számolt be, hogy a felperes családja a lakókörnyezetében meglehetősen elszigetelődött. Részletesen, konkrét hátrányokról ezen túlmenően említést nem tett. A felperes édesanyja, Kocsis Imréné hozzátartozóként elfogulatlan nyilatkozatot tenni nem tudott. Ő arról számolt be, hogy különösen a nagyobb gyermekeket viselte meg a felperes fogva tartása. Apai tekintély csökkenéséhez vezetett a kialakult állapot. Elmondta azt is, hogy a gyermekek a környezetükben apjukra figyelemmel, különböző negatív megjegyzéseket kaptak.

A bíróság mindezen adatok mellett az összes körülmény mérlegelésével a nem vagyoni kártérítés összegét 600.000.-Ft-ban határozta meg. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában.

A felperes összességében részlegesen lett pernyertes, ezért a bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 81.§. (1) bekezdése alapján határozott a pernyertesség – pervesztesség arányának figyelembevételével.

A bíróság a felperesi képviselő munkadíját a 32/2003.(VIII.22.) IM számú rendelet alapján határozta meg.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték viseléséről a bíróság a 6/1986.(VI.26.) IM számú rendelet 13.§. (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az alperes az 1990. évi XCIII. törvény 5.§. (1) bekezdése alapján illetékmentességet élvez, ezért a le nem rótt illeték alperest terhelő részét a Magyar Állam viseli.

Az alperes kamatfizetési kötelezettsége a Ptk. 301.§. (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2007. november 29.

dr. Pataki Árpád s.k.
tanácselnök

A kiadmány hitelül:

Pataki Árpád